

AMERIŠKA

AMERICAN IN SPIRIT—FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

DOMOVINA

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

AMERICAN HOME

CLEVELAND 3, O., WEDNESDAY MORNING, DECEMBER 19, 1945

LETO XLVIII—VOL. XLVIII

Stisoče vojakov ne bo moglo domov, ker ni dovolj vlakov

Washington. — Armadno poveljstvo pravi, da bo na padnem obrežju običalo kakih 82.000 vojakov, ki so prišli iz Pacifika in ki ne bodo mogli domov za praznike, če ne bodo vlakovi na razpolago armadi. Mornarica trdi, da pa ni objavila števila možva, pa ni objavila števila možva, pa ni objavila števila možva.

Urad je ponudil 15c uro več, loda ne sprejme

Detroit. — Ford Motor Co. ponudila uniji avtnih delavcev 15 centov na uro pri delu, ki jih ta unija zastopa. Unija to ponudbo takoj zavrnila, ker bi stopil v veljavo na 1. januarja v tistem mesecu, ko bi bila izgotovila 80.000 avtomobilov. V to število spadajo avtomobili, ki jih Ford izdeluje, pa tudi ostala v veljavi dve leti.

Novska mornarica rabi moštvo

Washington. — Kakih 60 ladij v ameriških pristaniščih ni dovolj moštva. Mornarica rabi moštvo, da bi jih lahko upravljal. Mornarica rabi moštvo, da bi jih lahko upravljal.

ATI ZDAJ PRAVI, DA JE OTROKA RILA, DA BI DOBILA MOŽA DOMOV

Worcester, Mass. — Mrs. Rose Ati, ki je povedala policiji, da je našla svojega 6 mesečnega otroka mrtvega v stanku, po njegovo truplo v omaro, nato pa pripoveduje, da ji je nekdo otroka vrnil, pripoveduje zdej družini, da ji je nekdo otroka vrnil, pripoveduje zdej družini, da ji je nekdo otroka vrnil.

Razne vesti od naših borcev v službi Sirica Sama

Prvi teden je prišel s častnim odpuštom iz armade Pfc. S. Kromar, sin Mr. in Mrs. Kromar iz 1113 E. 63. St. Sirica Sama je služil 29 mesecev v Afriki, potem pa v Evropi. V Kanalu je obiskal Bazenika in tudi on ga je obiskal v Boven. John se je prijavil za točno pošiljanje v Ameriško Domovino, ki jo je sprejemal in tako vedno večkrat se godi doma v Clevelandu in drugod po svetu.

Urad za obrambno transportacijo je ukazal vsem železničarjem, da prevažajo vojaštvo tako točno, kot obratujejo redne potniške vlake za civiliste. To ostane v veljavi od zdaj pa do 1. marca.

Armada izjavlja, da čaka več kot 35.000 vojakov zadnjih 48 ur na vlake na zapadnem obrežju. Vrh tega pa pričakujejo še kakih 110.000 vojakov s Pacifika od zdaj pa do 24. decembra.

Iz San Franciscusa se poroča, da čaka kakih 100.000 vojakov in mornarjev v različnih pristaniščih na transportacijo. Samo v San Franciscu jih je nad 45.000. V Los Angelesu jih je v dveh taboriščih 17.000, na ladjah v pristaniščih pa še kakih 10.000. Vsi ti čakajo na vlake, da jih odpeljejo domov.

Železnice so poslale na zapadno obrežje kakih 1.000 voz, da videti je, da to ne izda dosti. Vojaki, ki so včeraj dospeli na ladjah s Pacifika v San Franciscu, so morali ostati na ladjah, ker zanje drugje ni prostora in ni vlakov za domov.

Mornarica pa poroča, da je dovoz vojaštva iz Evrope precej zmožen zaradi viharnega Atlantika.

Chrysler korporacija naznaja, da bo potrošila 75 milijonov dolarjev, da bo spremenila industrijo iz vojne na civilno, to je za izdelovanje potniških avtomobilov in trukov.

njen mož, ki je služil pri mornarici, dopust in prišel domov. Policija je mnenja, da je res mogoče, da se je otrok zadušil, ker ni na truplu nobenega znaka, da bi ga mati pretepla do smrti, kot so prvotno sodili. Mati se nahaja zdej na opazovalnici. Zgodbo o ukradenem otroku si je zmisli tako, da bi jo lahko telefoniral, da bi jo lahko telefoniral, da bi jo lahko telefoniral.

januarja. Norman je sin Mr. in Mrs. Andrew Poklar iz 6606 Schaefer Ave. Za 14 dni je prišel na dopust Stanley Streiner MM 3/C, sin Mr. in Mrs. Gust Streiner, 898 E. 75. St. Prijatelji so dobrodošli, da ga obiščejo.

Iz armade je prišel domov s častnim odpuštom Sgt. Louis D. Debeve, sin Mr. in Mrs. Louis Debeve iz 415 E. 147. St. Služil je 3 leta in sedem mesecev v Angliji, Franciji, Belgiji, Nemčiji in Čehoslovaki. Njegov brat Pfc. Raymond se nahaja na Japonskem.

ODLIKOVAN VOJAK JE OBSOJEN NA 30 LET JEČE

Ohijjski senator Huffman je obljubil, da bo pomagal, če bo mogel, vojaku Pvt. Danielu Volek iz 10101 Garfield Ave., Garfield Heights, O. Na evropskih bojiščih si je prislužil bronasto zvezdno svetlino in odlikovanje vseh vrst. Svojemu naredniku je ob neki priliki rešil življenje.

Nekega dne je pa pobegnil iz taborišča v Franciji in bil obsojen v dosmrtno ječo, kar mu je bilo potem spremenjeno v 30 letni zapor. Ohijjski senator pravi, da bo zadevo preiskal ter dognal, če se vojaku ni godila kakršna krivica.

NOVI GROBOVI

Frank Kovačič
V ponedeljek popoldne je umrl v državni umobolnici Frank Kovačič, kjer je bil zadnjih 16 mesecev. Bil je samec in star 55 let. Doma je bil iz Zumberaka na Hrvaškem, odkoder je prišel v Ameriko pred 36 leti. Prej je stanoval pri družini Mike Podboy na 546 E. 152. St., ki oskrbuje njegov pogreb. Nad 83 let je delal pri NYC železnici. Pogreb bo v četrtek popoldne ob dveh iz Svetkovega pogrebnega zavoda na Whitehaven pokopališču.

Jennie Valovec
Kot je bilo že poročano je umrla Jennie Valovec roj. Mršnik, po domače Faboučeva, stanujoča na 3745 E. 76. St. Bila je stara 53 let. Doma je bila iz Erjavce vasi na Notranjskem, odkoder je prišla sem pred 25 leti.

Bila je članica društva Bled št. 20 SDZ. Poleg zalujočega soproga Johna zapuščala hčere Dorothy Gustinčič, Jennie Pollock, Mary Jan, Mollie Manzo ter vnuke. Pogreb bo v petek zjutraj ob 8:30 iz Ferfoliatovega pogrebnega zavoda v cerkev Sv. Imena ob 9 in na Kalvarijo. Naj počiva v miru, preostalim sožalje.

Edward Belaska
Po dolgi bolezni je umrl Edward Belaska, star 36 let, stanujoč na 21923 Tracy Ave. Rojen je bil v Clevelandu. Tukaj zapuščala zalujočo soprog Elsie roj. Modic, sina Edwarda, dve hčeri dvojčki, starše, brata Stefana in sestro Margaret. Pogreb bo v soboto zjutraj ob 9 iz Zakrajškovega pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida in na Kalvarijo. Naj počiva v miru, preostalim sožalje.

Do 48.000.000 oblek bo potreba

Washington. — Odsek senatne zbornice je rekel, da bo zahteval od vlade in oblačilne industrije, da izgotovi drugo leto od 40.000.000 do 48.000.000 moških oblek, če hočemo, da bo vsak do služben vojak lahko kupil vsaj eno. Oblačilna industrija ima namen izgotoviti drugo leto kvečjem 28.000.000 moških oblek.

Naciji priznajo krivdo vojnih zločinov

Moskva. — Od 10 nacijev, ki stoje pred ruskim sodnim tribunalom v Smolensku, jih je 6 že priznalo razne vojne zločine, kot trpičenje civilistov, rop, požig in drugo.

DAJ BRAT, DAJ SESTRA, SPOMNI SE BEGUNCEV S KAKIM DOLARJEM

Kaj sneg, kaj mraz, kaj vse drugo...

Stavimo, da ga ni bilo včeraj na vsem svetu bolj razjarjenega človeka... In kdo bi mu zameril... Vozil se je namreč z busom po Payne Ave. Bus nabasan kot sardine v skatli. Stal je tik vrat. Voznik odpre vrata in pasirji pade ven. Pobral se je in hotel nazaj, pa bus je že odpeljal. Moral je počakati drugo in plačati zopet eno šestico za vožnjo.

Občutno pomanjkanje sirovega masla bo prihodnje mesece

Eksperti trdijo, da bomo čutili pomanjkanje sirovega masla prihodnje mesece in da se položaj ne bo izboljšal pred aprilom prihodnjega leta. Že zdaj dajejo nekateri trgovci odjemalcem samo po četrt funta, ako ga sploh imajo.

Vzrok temu je v prvi vrsti odprava racioniranja in pa ker se v tem času producira prilično malo smetane. Mnogo smetane se zdaj porabi za sladoled in sir. Vlada je od meseca oktobra oddala iz svoje zaloge 67.000.000 funtov sirovega masla, namesto da bi ga dajala po kakih 20.000.000 funtov na mesec.

Eden vzrokov pomanjkanja sirovega masla je tudi to, ker dovoljuje vlada tako malo dobilke izdelovalcem, da se ga jim skoraj ne izplača producirati.

V ČOLNU SO SE PREPELJALI ČEZ ATLANTIK

Norfolk, Va. — Sem se je pripeljalo iz Evrope 16 Estoncev, 7 moških, 5 žensk in 4 otroci. Ves Atlantik so prevozili v čolnu, ki je dolg komaj 33 čevljev. Naselniške oblasti zdaj ugibljejo, če naj jih pridržijo tukaj, ali pošljejo domov, ker sem so prišli Estonci brez potnih listov.

Vožnja jih je vzela 129 dni vsega skupaj. Na Atlantiku jih je premetavalo 57 dni, toda vsi so pri najboljšem zdravju. Iz Estonije so bežali na Švedsko pred Nemci. Po vojni jim je švedska vlada rekla, da morajo zdej domov. Toda ker niso hoteli pod Ruse, so se odpravili na dolgo pot v Ameriko.

Ameriška legija je za vojaško treningo

Washington. — John Stelle, poveljnik Ameriške legije, je izjavil pred kongresnim odsekom, da morajo imeti Zed. države tudi v mirnem času obvezno vojaško treningo, ker mora držati dežela vedno "prst na petlinu."

Razveselili jih boste za božič!

Svoje starše ali prijatelje boste gotovo zelo razveselili za božič, ako jim naročite Ameriško Domovino, če je še nimajo v hiši. Pošljite nam natančen naslov in nam naročite, naj začnemo pošiljati list za božično število. Kamorkoli po Ameriki stane za celo leto samo \$7.00. Za Cleveland po pošti in za Kanado pa \$8.00. Gotovo vam bodo hvaležni za to darilo, katerega bodo z zanimanjem čitali vse leto.

TRUPLA VOJAKOV BODO VOZILI DOMOV JUNIJA

Vojni oddelek misli, da bo lahko prepeljal domov vsa trupla padlih vojakov v teku dveh let. Svojci bodo vprašani, če žele dobiti truplo vojaka domov.

Washington. — Vojni oddelek naznaja, da bodo začela prva trupla ameriških vojakov, ki so padli na tujih frontah, prihajati domov prihodnjega junija. To je urad izjavil takoj, ko je poslanska zbornica odobrila predlog, da se poveri vojnemu tajniku naloga prepeljati trupla vojakov domov, če je to želja njih sorodnikov.

Vojni oddelek misli, da bo v teku dveh let prepeljal večinom vsa trupla domov, vendar bo to delo lahko vzeli tudi 4 do 5 let.

Pričakuje se, da bo ta predlog odobrila tudi senatna zbornica enkrat v januarja. In 60 dni zatem bo že začel vojni oddelek poizvedovati pri sorodnikih padlega vojaka, če ga želijo dobiti domov ali ne.

Kakor so načrti zdaj bodo začeli najprej voziti domov one vojake, ki so padli v Afriki. Potem bodo šli na površje, kakor so se vršili boli. Enako bodo delali tudi na Pacifiku.

Vojni oddelek sodi, da bo prepeljal domov kakih 300.000 padlih vojakov. Predlog ukazuje vladi pripeljati domov trupla tudi onih civilistov, ki so umrli v tujini v službi vojne.

Vojni oddelek bo napravil 79 novih pokopališč, v vsaki državi po enega ali dva. Ta predlog je že odobril senat in je zdaj v poslanski zbornici. Tam bodo pokopani oni veterani, za katere bodo to določili sorodniki.

Toda dozdaj je pisalo na vojni oddelek največ družin, ki so zahtevale, da se pokoplje padlega vojaka na domačem pokopališču v njih mestu. To se bo na njih željo tudi zgodilo in scier bo vojni oddelek dopeljal trupla na domačo železniško postajo s častnim vojaškim spremstvom. Za

Sledeči rojaki imajo pisma pri nas

Naše uredništvo je prejelo več pisem, ki jih ne moremo izročiti naslovljenecem, ker nimajo zadostnega naslova. Imena prejemnikov in odposiljateljev priobčujemo spodaj. Ako kdo vidi, da je pismo njegovo, naj se zgleda pri nas zanj. Ako kdo ve za naslov prejemnika, naj nam sporoči, da pismo odpošljemo na pravi naslov. Pisma imajo pri nas:

Mary Pribil — piše ji Marija Suštaršič iz Avstrije.
Jože Kastelic — piše mu Kastelic Janez iz Avstrije.
Mana Kralj — piše ji Angela Zlate iz Avstrije.
Ivana Kerch — piše ji Janez Krnc iz Avstrije.
Anthony Novinec — piše mu Berta Smole iz Avstrije.
Kati Faganel — piše ji Mavrič Jože iz Avstrije.
Josip Zibert — piše mu Pečelin Franciška iz Avstrije.
Rose Smaker — piše ji zdravnica dr. Rupert Marija iz Avstrije.

Martin in Marija Kolenc — piše jima Povirk Amalija iz Judenburga.

Angela Schiltz — piše ji Rigler Franc iz Avstrije.
Anton Orehek — piše mu Valentina Orehek iz Avstrije.
Mary Truden — piše ji Korošac Blaž iz Avstrije.
Julia Pezdirtz — piše ji Morela Marija iz Avstrije.
Andrej Szot — piše mu Apolonija Fejdri iz Avstrije.
Jože Intihar (Kanada) — piše mu Angela Movec iz Avstrije.
Boje Franc (Argentina) — piše mu Merhar Štefka iz Avstrije.

Angelca Sverko — piše ji Anica Pakiž iz Avstrije.
Ana Videmshek — piše ji Feliks Sebanc iz Avstrije.
Jože Ivec — piše mu Anton Ivec iz Avstrije.
Mary Pintar (Kanada) — piše ji Josip Kozina iz Avstrije.
Louis Racič (Kanada) — piše mu Rosalia Zupan iz Avstrije.
Viktorija Suštaršič — piše ji Mavrič Jože iz Avstrije.
Josip Slapar — piše mu Marija Jerin iz Avstrije.
John Bajt — piše mu Anton Kukovica iz Avstrije.
Mae Smith — piše ji Ivanka Šmajd iz Avstrije.
Anton Adamič (Kanada) — piše mu Rudolf Adamič iz Avstrije.

Frances Golob — piše ji Alojz Petek iz Avstrije.
Mary Gorick — piše ji Mirko Vodišek iz Avstrije.
Andrej Videgar — piše mu Angela Holozan iz Avstrije.
Josephine Klanchar — piše ji Zofka Klanchar iz Avstrije.
Max Ozebek — piše mu Jožefa Žagar iz Avstrije.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Nove uradnice

Podružnica št. 14 SZZ je izvolila za prihodnje leto sedeči odbor: Predsednica Frances Rupert, podpredsednica Antonia Svetek, tajnica Mary Unetič, 922 E. 209. St., Euclid, O., blagajničarka Frances Medved, zapisničarka Mary Strukel, nadzornice: Frances Globokar, Frances Grčman, Mary Gregory. Seje so prvi tork v mesecu v SDD na Recher Ave. ob osmih zvečer.

Vile rojenice

Pri družini Mr. in Mrs. John Yapel Jr. 20790 Tracy Ave. so se oglašile vile rojenice ter jim pustile za spomin zalo deklico prvorojenke. Dekliško ime matere je bilo Margaret Ercul. Mati in dete se prav dobro počutita v Booth Memorial bolnišnici. S tem dogodkom so postali Mr. in Mrs. Vincent Ercul ter Mr. in Mrs. John Yapel Sr. prvi stari ateti in stare mame. Čestitke!

Nocoj na sejo

Članice društva sv. Neže št. 139 C. K. of O. naj pridejo nocoj polnoštevno na letno sejo v šolo sv. Vida. Tiste, ki so zastale z asesmentom, naj ga poravnajo ob tej priliki.

Za tepla darila

Cermetova zlatarska trgovina na 6412 St. Clair Ave. priporoča svojo veliko izbiro razne zlatnine, kot moških in ženskih prstanov, zapestnih ur, samopojnikov, brošk, zapestnic in vsega, kar spada v to stroko.

Na glavno letno sejo

V petek večer ob osmih, 21. dec. bo glavna letna seja društva Euclid št. 29 SDZ in sicer v SDD na Recher Ave. Ker bo volitev uradnikov za leto 1946 in druge važne zadeve na dnevnem redu, so člani proseni, da se polnoštevno udeležijo.

Novega smo dobili

Ob dveh danes zjutraj je zopet začelo mestu v Clevelandu. Vladni vremenski urad napoveduje kake 3 palce novega snega za danes. Obenem je pa mraz za spoznanje odnehal. Včeraj je kazal toplomer 1 pod ničlo. Bil je najmrzlejši 18. december od leta 1875. Ob 3 popoldne je pa že zlezal na 17 stopinj nad ničlo.

Ne bo policijske ure za praznike

Herford, Nemčija. — V angleški okupacijski coni ne bo policijske ure za nemško prebivalstvo na božični in novoletni večer, tako je odločila kontrolna komisija.

POHABLJENI SO PRINESLI Z LOVA 5 SRN

Temple, Texas. — Šest vojakov iz McCloskey vojaške bolnišnice, vsak brez noge ali brez roke, je šlo na lov v okraj Mason. Domov so prinesli 5 srn. Najlepši plen je bil srnjak z 13 rožnimi izrastki. Ustrelil ga je Pfc. Roberts iz Cameron, Texas, ki ima samo eno roko. Pfc. Miller iz Highland, Ill., ki ima samo eno nogo, je ustrelil srnjaka z 10 izrastki. Značilno je to, da ni bil noben vu. (Stari in izkušeni lovci si od teh vojakov kdaj prej na lo-to lahko vzamejo za zgled).

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER6117 St. Clair Ave. Henderson 0628 Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko na leto \$7.00; za Cleveland in Kanado po pošti za eno leto \$8.00.
Za Ameriko pol leta \$4.00; za Cleveland in Kanado po pošti pol leta \$4.50.
Za Ameriko četrt leta \$2.50; za Cleveland in Kanado po pošti četrt leta \$2.75.
Za Cleveland in okolico po razpisalnicah: celo leto \$7.00, pol leta \$4.00, četrt leta \$2.50.
Posamezna številka stane 5 centov.

SUBSCRIPTION RATES:

United States \$7.00 per year; Cleveland and Canada by mail \$8.00 per year.
U. S. \$4.00 for 6 months. Cleveland and Canada by mail \$4.50 for 6 months.
U. S. \$2.50 for 3 months. Cleveland and Canada by mail \$2.75 for 3 months.
Cleveland and suburbs by Carrier \$7.00 per year, \$4.00 for 6 months, \$2.50 for 3 months.
Single copies 5 cents each.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

83

No. 294 Wed., Dec. 19, 1945

Domov naj gredo

Komunizem je zaenkrat v Sloveniji zmagal. Ne iz svoje moči, ampak s pomočjo od zunaj. Zmagalci imajo sedaj v rokah vse, vso fizično moč od armade do tajne policije in vso moč pisane in govorne besede. Do podrobnosti organizirana komunistična propaganda hoče danes pred svetom ustvariti sliko nekake nove, pomlajene in prerajene Slovenije, polne svobode, bratstva in enakosti, navdušene za delo in obnovo. In vse to seveda po zaslugi in pod vodstvom božanskega maršala. Da bi se te "svetle" točke komunističnega režima bolje videle, je treba seveda tudi črnih senc. Zato mora komunistična propaganda slikati tudi črne veleizdajalce, zločince proti narodni časti, kolaboracioniste in ne vem kaj še vse. Mislite si, kaj bi bil sveti Jurij brez zmagaj! In kaj bi bil Tito brez izdajalcev!

Ta komunistična propaganda, ki potrebuje zločincev in zmago nad njimi za večjo slavo partizanstva, sega tudi v Ameriko. Tudi tu berete dan na dan o strašnih domobranjih, o pokvarjeni duhovščini, o sodelavcih z okupatorji in seveda kot posebno masten ovire na partizanski juhi o velikem zločincu in zapeljivcu škofu Rožmanu. Ubogi ameriški naprednjak se križa pred vragom, ki mu ga je naslikala jugoslovanska uradna propaganda — in njen repek v Ameriki naš dični SANS.

V ta mlin partizanske propagande so zašli tudi ubogi begunci. Tisočim, ki so se umaknili pred komunisti in pri tem vse izgubili, sedaj ameriški "napredni" in "tudi-katoliški" Slovenci skušajo begunske križe otežiti še z obrekovanji. Dan na dan berete: Domov naj gredo! Ameriški partizan in ameriška titovka omamljena po propagandi, sklepara: Če ne gredo domov v to lepo odrešeno Titovino, potem so gotovo zločinci, ki imajo hude stvari na svoji vesti.

Ni dvoma, da bi šli vsi begunci radi domov. Domovina je samo ena in tujina je vedno tujina. Begunci po taboriščih stradajo in prezebajo. Z vso dušo čutijo odvisnost od Angležev, od katerih dobe hrano. Toliko, da si ohranjujejo golo življenje. Nad vsakim visi negotovost, kaj bo jutri. Vedno ne bo mogoče ostati v taboriščih. Kam potem? Ta nejasnost pije kri. Če se angleška politika spremeni, so lahko spet prav ti begunci po taboriščih drobiž, s katerim bodo Angleži plačevali Rusom ali Balkancem račune. Kot so Angleži naredili s Titom kupčijo, ko so izročili domobranci — izročili so mu jih namreč, da se je brez bojev umaknil iz Koroške — tako mu lahko v svoji perfidnosti neki dan izroče tudi druge begunce v kakšni podobni kupčiji. Kaj je bilo Angležem, da je Tito poklal 8.000 mladih slovenskih fantov, potem ko so bili razoroženi, ko je bilo vojske konec, ko so mu bili vojaško neškodljivi! In kaj bi jim bilo, če bi Tito poklal še nekaj tisoč Slovencev! Pa če ne bi bilo te negotovosti, kako že ubija brezdelnost po taboriščih! Brali smo sicer, kako se skušajo begunci lotiti vseh različnih del, da ne pasejo lenobe, toda to ni tista zaposlenost, ki jo ljubi delaven človek. Še manj moremo dvomiti, da žele domov oni, ki so morali pustiti svoje družine, ki so ločeni od žena, od otrok, od staršev. Koliko so duševne muke takih, kakšno njih hrepenenje po zopetnem snidenju.

O, ni dvoma, da žele begunci domov! In želeli je, da se vrnejo, ker so sicer tudi z narodnega stališča izgubljeni za slovenstvo. Če se razkrope po širnem svetu, bo domovina pogrešala njihovih pridnih rok.

Zakaj torej ne gredo domov? Najprej približno znova, da je neresnica, kar je SANS raztrabil po Ameriki o amnestiji. V tistem zakonu o pomiloščenju je rečeno: "Od amnestije so izuzete po čl. 1. točka 1. (kjer je govor o domobranjih) one osebe, ki so pobegnile v inozemstvo." — Pa če govorimo brez ozira na propagandne laži titovk in titovcev, moramo reči, da je glavni vzrok, da begunci ne gredo domov, ker ne zaupajo partizanom.

Begunci so bili po večini na črni listi partizanov, to se pravi med tistimi, ki so jih hoteli partizani poklati kot nasprotnike komunizma. Deklarirali so, da so komunisti, da partizani ne bodo naprej likvidirali svojih nasprotnikov, ni moglo nikomur domov. Naj tu povdarimo, da ne govorimo o pravih zločincih, če je kak tak med begunci. Če je res kdo koga neupravičeno ubil, naj ga zadene kazen, kot naj ta zadene one partizane, ki so klali nedolžne družine z otroki vred. Doslej se še nihče ni mogel prepričati, da je konec komunističnega divjanja. Begunci so doslej videli samo nasprotno. Videli so, kaj se je zgodilo z domobranci, ki so jih Angleži vrnili. Partizani so jih poklali brez preiskave. Kdo more takim zločincem zaupati? Vsi begunci dalje vedo, da ima Tito tajno policijo OZNA. Ta poskrbi, da tajno izgine vsakdo, ki ni vseh režimu. Dokler ima ta besedo, begunci ne morejo domov. Dva kričeca slučaja prav iz zadnjega časa glasno svarita, naj se nihče, ki ni s komunisti, ne vrača domov. Žena domobranskega nadporočnika Bajca je bila begunka v Monigo pri Treviso. Njen mož je bil interniran v zloglasnem nemškem taborišču Dachau. Nemci so ga tja zavlekli, ker so ga sumili, da je z mnogimi drugimi vred bil v stikih z zavezniki. Ko je prišla domov, so zaprli tudi njo. — Drugi slučaj pravi, kako sega nasilnost in sovraštvo partizanov tudi čez mejo. V Trstu so partizani pred nosom Amerikancev in Angležev odpejali ravnatelja Marteliana in njegovo ženo pa inženirja Martinjaka. Izginili so brez sle-

du in nihče ne ve, kje so jih likvidirali. In zakaj? Zato, ker so bili v Trstu v službi zaveznikov.

O, ni dvoma, da bi vsi begunci radi domov! Toda dokler vlada tam terorizem, ne morejo. Kdor pošteno in trezno misli, bo razumel, da bi se to reklo iti ali v smrt ali v dolgotrajno ječo. Morda tudi na prisilno delo, ki je počasno umiranje. Komunizem smatra za zločinca vsakogar, ki je proti njemu, in ga obsodi. Tako je delal še vsak totalitarni režim. Tako je delal Hitler, tako je delal Mussolini. Tako dela sedaj Tito. Spominjamo se primorskih beguncev, ki so pribegli v Slovenijo pred italijanskimi fašisti. Če tudi tak begunec ni imel na vesti drugega, kot da je bil proti fašistom, vendar je vedel kaj ga čaka, če se vrne.

Tiste ameriške titovke in titovce, ki gonijo begunce v toliko opevani novi Titov raj, bi opozorili, da je njim tudi odprta pot iz Amerike v ta paradiz. Zakaj vendar ne gredo tja?

BESEDA IZ NARODA

Novo slovensko podjetje v Barbertonu

V Barbertonu je bila pred dobrimi dvema meseci ustanovljena in inkorporirana nova korporacija pod imenom American Slovene Corporation. Kapital nove korporacije bo 75 tisoč dolarjev, to je, 750 delnic po sto dolarjev vsaka. Namerava se, da bi bila to samo slovenska korporacija. Do sedaj je investiralo ali podpisalo delnic okrog 110 Slovencev v vsoti \$48.000,00.

Namen te korporacije je, da se zgradi veliko gledališče in prostore za prodajalne. Poslopje bo zgrajeno na že kupljeni zemlji, ki je na vogalu Wooster Rd. in 21. cesti v W. Barbertonu (Ohio State Route 5). Gledališče bo edino v West Barbertonu, v katerem delu živijo največ Slovencev. Bo blizu Domovina dvorane, slovenskega kegljišča in ne daleč od slovenske cerkve. Prebivalstvo West Barbertona šteje sedaj okrog 12.000 prebivalcev.

Gledališče bo imelo 750 sedežev, ki bodo najboljši in najudobnejši kar se jih more sploh dobiti. V istem poslopiju bosta tudi dva trgovska prostora za v najem. Pod vsem poslopijem bo klet (basement), v kateri se namerava pozneje napraviti obojen hodnik (arcade) od Wooster Rd. do 21. ceste in na obeh straneh hodnika se namerava postaviti majhne prodajalne tudi za v najem. V ozadju poslopja, na 21. cesti bo prostor za parkiranje avtov v velikosti 150 čevljev širok in 120 čevljev dolg.

Vsi načrti so že gotovi in z gradnjo se bo pričelo takoj po novem letu. Pričakuje se, da bo gledališče odprto krog 1. septembra 1946. Za direktorje in uradnike so bili izvoljeni sledeči: direktorski stoloravnatelj Louis Arko, predsednik J. Gerbetz, podpredsednik Frank Smrdel, tajnik Vincent H. Lauter, pomožni tajnik Stanley Lauter, blagajničarka Jennie M. Penko, pomožna blagajničarka Mary Sustaršič, nadzornika Anton Pečnik in Frank Čič, Jr.

Vincent H. Lauter.

Z Willarda

Willard, Wis. — Mr. Frank Klancar Sr. je kupil skoro nov avtomobil. To je že vse dobro, samo sedaj je vprašanje, kdo ga bo "ronal." Rojakom že naprej priporočam, če vam je še kar mar za življenje, da se nikar ne vozite v avtu, katerega bi Mr. Klancar "ronal," ali pa se prej dobro zavarujte pri kakšni zavarovalni družbi. Jaz sem že poskusil to vožnjo. Ko me je oni dan povabil Mr. Klancar, da naj prisledem, sem ga najprej vprašal, kdo bo vozil. Pa mi moško odgovori, da nihče drugi kot on. Začuden sem ga vprašal, če zna. Potolaži me, da naj bom kar brez skrbi in tako sem se prisedel.

Da bi bili le videli, kako se je mož "martral," ves je bil

poten, da mu je kar lilo po obrazu od samih skrbi in težav. In da ste videli, kako je to šlo, ko je enkrat pogljal, na desno in levo, samo po sredi ceste ne. Verjemite mi, da sem bil že bolj na onem svetu kot na tem. Vpil sem in prosil, da naj ustavi, da grem doli, pa kaj mi je rekel — saj bi rad ustavil, pa ne morem. Obrat je kolo in pritiskal z nogo, a vse ni nič pomagalo. Šlo je naprej in samo na smrt sem še mislil.

Ker sem pa svoje dni tudi jaz že vozil avto, sem od moje strani prijel za kolo in šlo je malo boljše naprej, vsaj tako "slik" ne več, kot prej. Pa tudi jaz kot izkušen voznik, sem sprevidel, da je najbolje, da ustavim in obstala sva kar od strani ceste, kjer sva čakala skoraj dobro uro, da je prišel mimo nek drugi avto in naju rešil iz žalostnega položaja. Zate pa priporočam rojakom, da vpoštevate ta moj opomin, ker bo to v vašo lastno korist. Za svojo osebo sem že sklenil, da se jaz že ne bom več vozil z Mr. Klancarjem. Vesel božič in srečno, novo leto želim vsem našim rojakom.

Ludvig Perushek.

Leto se približuje h koncu

Leto 1945 se je pričelo v žalosti in veliki grozi. Koliko naših skrbnih očetov in ljubečih mamic je s strahom gledalo v začetno leto. Kako so naše in druge matere goreče molile k vsemogočnemu Bogu, da bi odvezlo to strašno šibo vojne od nas. Z veseljem se oziramo nazaj. Vaše goreče molitve so bile uslišane. Naši fantje se zmagoslavni vračajo domov. Premagali so dva strašna in velika sovražnika. Oholi in krvočni Nemec, kateri je hotel podjarmiti ves svet in ki je povzročil toliko gorja v naši starodominini, leži strtl na tleh.

Voditelji, kateri so bili vsega tega gorja krivi, sedaj sede na zatožni klopi, da prejmejo zasluženo plačilo za svoje zločine. Tudi zahrbtni Japonci prejemaajo svoje plačilo za svoj napad na mirne Amerikance. K vsemu temu, da je sedaj te strašne morije konec, pa so veliko pripomogli tudi naši slovenski fantje. Da se pa da našim junakom tudi primerno zadoščenje in da se naše očete in matere malo razveseli, zato so skupna društva fare sv. Lovrenca sklenila, da priredimo zabavni večer vsem vojakom in njih staršem in sicer v ponedeljek večer 31. decembra 1945, to je, na starega leta večer. Zabava se bo vršila v Slovenskem narodnem domu na 80. cesti.

Zato pa starši bodite veseli, da so vaši sinovi rešeni grozote vojne in pridite v ponedeljek 31. decembra zvečer na zabavo v dvorano. Večerja bo pripravljena za vse in tudi en slaven govor bo, da se bomo tako poslovili od leta 1945 in pričeli novo leto 1946.

Starši pa, kateri ste bili tako nesrečni, da so vaši sinovi dali svoje življenje na bojnem

polju, pa vedite, da vsi sočustvujemo z vami. Brez žrtve ni zmage.

Da bodo pa naše kuharice vedele, koliko naj pripravijo jedi, se vas prosi, da si nabavite vstopnice čimprej, ker pri vrstah jih ne bomo prodajali. — Vstopnice lahko dobite pri vseh uradnikih skupnih društev. Za 78. cesto in okolico pri Fred Krečiču, za 80. cesto v Strekal trgovini, za 81 in 82 cesto pri Matt Zupančiču, za Corlet pri Mrs. Filipovič, Roosevelt in okolica pri Mrs. Helen Tomažič, za Maple Heights pri Mr. Fred Filipis in seveda pri meni vsak čas.

Poslovimo se od tega leta, ki se je pričelo s tako grozo in strahom in končalo z veseljem zmage. Začnimo pa novo leto 1946 bolj z veseljem in upom, da žrtve zmage niso bile zastoj, da bi se naši voditelji sporazumeli in da bi se zavezali, da so vojne strašno zlo, katere uničujejo človeška življenja in prinašajo človeštvo samo zlo. S tem upanjem nastopimo novo leto in dal Bog da bi se ti naši upi tudi uresničili.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim vsem rojakom.

J. Resnik.

Božičnica Slovenske šole S. N. doma

Učenci in učenke Slovenske šole S. N. Doma podajo v nedeljo 23. decembra ob 3. uri popoldne v avditoriju, 6417 St. Clair Ave., krasen božični program z igro "Vrabcji," v dveh dejanjih, spisal Joseph Ribičič, petjem, deklamacijami in drugim varietnim programom, pod režijo učiteljice Mrs. Anoinette Simič.

Po programu nastopi kot obojca tudi letos Miklavž, ki bo razdelil darove naslovljenem, mladim in starim. Zato se apelira na vse, ki želite koga obdarovati potom Miklavža v S. N. Domu, da prinesete zavojce pravočasno v urad tajnika SND, 6409 St. Clair Ave. Miklavž bo z veseljem razdelil vse dostavljene darove naslovljenem.

To je običajna letna božičnica, od katere je šola dobršen del odvisna. Ima dvojen namen in sicer, da okrepi blagajno Slovenske šole SND in pa la učenci pokažejo javnosti, da so se nekaj naučili, kar bo njim in nam prav prišlo v bodočnosti.

Slovenska šola je temelj vsenu slovenskemu gibanju tukaj. Ako ne bomo negovali šole in vzgojili naraščajca, ki bo znal naš jezik, bomo mnogo prej izginili, kot pa če imamo vsaj nekaj izvežbane mladine med seboj, ki bodo za nami prevzele društvene urade, vodile naše Narodne domove in druge ustanove. Zato je zelo važno, da z vso resnostjo negujemo Slovensko šolo SND in ji pridobimo še več učencev, čimveč močnej, tembolje za vse. Pouk se vrši vsako soboto in sicer dopoldne od 10 do 12 ure in popoldne od 1 do 3 v št. 2 dvorani vhod na 6417 St. Clair Ave. Oba razreda poučuje Mrs. Anoinette Simič.

V imenu Slovenske šole SND, naše mladine, Vas vse vladno vabimo na božično predstavo. Obenem pa se želimo zahvaliti društvom, ki so jim bile poslale vstopnice, ki so se tako lepo potrudili in razprodali večino vse dostavljene listke. — Prav lepa vam hvala za Vašo naklonjenost. Ostajam za Slovensko šolo SND, Vaš

Erazem Gorshek, tajnik.

V Angliji so imeli pred vojno 35.000 dramskih društev, tako da je prišlo na vsakih tisoč prebivalcev po eno društvo.

Beseda od svojcev iz domovine

Ludwig Avsec, 15100 Hale Ave., je prejel iz domovine od svoje sestre Lojzke Metelke, Tržaška cesta 21, Ljubljana sledeče žalostno pismo:

Ljubljana, 11. 5. 1945.

Dragi brat!

Pismo, katero si pisal mami, smo prejeli zadnje dni oktobra. Lepa hvala zanj. Mama ga ni sbrala, ker so umrli 29. avgusta t. l. Bili so bolni samo dva dni. Dobili so hude krče, zato je bilo kmalu po njih. Mi vsi smo bili na pogrebu. Dobri so bili, mnogim otrokom krstna botra in mnogim potrebnim so podali kos kruha.

Bajerski so ostali vsi živi in zdravi razen Tončka, starejšega bratovega sina. On je namreč padel na Mašunu še leta 1943 v jeseni. Te dni ga bodo pripeljali domov in pokopali na pokopališču v Viševku. Sedaj počiva s tovariši v skupnem grobu v gozdu na Mašunu. Istega leta so umrli tudi Marini oče. Drugih podrobnosti ne vem nič.

Mi štirje smo tudi ostali pri življenju in živimo ravno tam kot smo pred vojno. Moj sin Rudi je sedaj mobilizirski delegat na Primorskem. Bil je dve leti partizan in se prej pa v Italiji eno leto v internaciji. Po treh letih odsotnosti se je vrnil živ in zdrav domov. Brat Rudi se tudi še kar dobro drži in je še vedno na Rakeku. Tudi od njega dobim kmalu pismo. Tistega denarja, ki si ga poslal še pred vojno, nismo dobili. Pismo pa je prišlo. Tu so nam rekli, da moraš Ti pronači na vaši pošti. Glede brata Ivana smrti v Kanadi smo tudi vsi jako potrti. Piši nam kaj bolj podrobno o njem. Matko je še vedno v Reki. Ti bom pa še drugič kaj bolj opisala. Sprejmite srčne pozdrave od nas vseh. Tvoja sestra, Lojzka Metelko.

ČEMU JE VERA DOBRA?

Francoski brezverec Henrik Rochefort (Rošfor) je bil zaradi svoje udeležbe pri vstaji leta 1871 prognan na otok Novo Kaledonijo. Tu sreča nekega dne divjaka, ki je bil prej ljudozorec, pa je postal kristjan. Imel je vroki rožni venec. "Kaj," zakliče srdit Rochefort, "ali je ta neumnost že do sem prišla?" — Divjak mu pa mirno odvrne: "To je sreča za vas, zakaj, ko bi te neumnosti tu še ne bilo, bi vas bili že davno pojedli." — Prostomislec je imel dovolj in je lepo tiho odšel.

Židovski list o katoliški cerkvi

Leta 1901 (št. 48) je pisal židovski list "Izraelit": "Kdor bi bil iz teh katoličanstvo od vseh strani napadajočih bojev sklepal, da ga bodo pretresli in pokončali v doglednem času, bi razodeval kaj malo zgodovinske izkušnosti. Ta zadnja uči, da je katoliška cerkev v isti meri pridobila na moči, kolikor je izgubila na močeh. Tudi v teh dneh je sprejela boj, ki se ji je od vseh strani usilil in bojuje v tem trenutku neizprosno boj, ki ima za nas nepopisljivo veliko poudčljivost."

Kupujte v slovenskih trgovinah.

Skoro polovico vsega prebivalstva v Avstraliji je koncentriranega v šestih večjih mestih in dežele.

"Aha, potem je pa tisti zme ne iz Raubar komande dobil kleta, kaj ne?" sem presodil jaz, ko je bil spravljen izmed tekmecev za dekletovo srce s poti.

"Eno figo je dobil, ti rečem, dokazuje krojaški mojster Matevž, ki je imel roman izpeljan drugače.

"Čakajta, vama bom povedal, kako se je nazadnje vse odvijalo. Drugi dan je bil Cerknjsko jezero že skoro v celoti izpraznjeno in na pečinah pri odprtini Velike Karlovice našli nekaj ostankov čolna, katerim se je fental graščak sin iznad Loža. Cigan, ki je vse to izpeljal, si je sicer skomomo pa mi ženihi tukajle. Se je ukanil, lump grdi. Dekle, ki je zvedelo o žalostni usodi svojega ljubega, ni od tistega dne spregovorila z nikomer več besede. Po cele ure je predela pred gradom in zrla temno odprtino Velike Karlovice, ki je požrla njenega fanta. V grajskem vrtu je nabirala rožice in jih s pečine metala dolni na grob izvoljenca. In senci, ko je bila zopet huda noč, ko so ob močni nevihti zopet pridrle vode izpod Javornikov in napolnile jezero, je stopila na pečino nad Veliko Karlovo, co, stegnila roke, kot bi hotel nekoga obpeti, potem pa skočila v izročeno vodo."

Nekaj časa smo vsi molčali in vsaki pri sebi mislili na to, ki so bili zaključki romanja. Moja ni se ni prav nič dopadlo. Ray je vsa stvar tako končala, da bi videl, da bi se bili malo spetirali, nevesta bi malo jokale, ženini bi se bil od nje napil in vriskal po vasi, med zadnje bi se pa vse lepo končalo z očetjo in svatbo, tri dni na domu neveste, tri dni na domu ženina, kakor je bila vsa sila lepa navada v naših krajih. Potem bi ženica možu parafala usla domov k svojim staršem za eno noč ali kaj, pa bi zopet skesano nazaj ter končno obstala, pa delala in molila otroke rodila.

"Fantička," me je zmotil veljnik lova na polhe, "zabomoli pa pogledat po skrinjicah in pasteh. Ti, Jakob, boš nosil laterno, Japček bo vrečo, v katero bomo metali polhe. Tak obhod bo treba v ljenege polha je treba v skrinjice ali pasti, pa jo imaj kak njegov sorodnik."

Pa smo šli na biro. Mojster Matevž je vedel prav za vse, postavil skrinjice. Jakob je nosil svetilko, jo je dvignil visoko nad glavo in takoj se lahko videli, če je bil v skrinjici plen ali ne. Kjer je bila dolg kosmat rep iz skrinjice, bila terna. Mojster je v roke dolgo palico, na kateri je bila nasajena skrinjica, položil na tla, potem pa z vidno potipal polha, če je bil mrt ali ne. Navadno je sne vzmet polha za vrat, predno se dobro zave, je večnih loviščih. Če ga je past prišla samo za tla, smo se pa nosili z njim, ne smo ga ugnali. Lovec, ki zna živalice prav prijeti, obti to na svojih prstih. Zaprta vanka ostre zobe ti zaprejo prst, da kar poskočiš in otrseš z roke, katere se polh krčevito drži in skuša povrniti lovca, obrestni vred, ki mu streže življenju.

Pa še jutri kaj o tem.

Novo življenje

POVEST

Spisal JOSIP KOSTANJEVEČ

I. Šen kos od tal.

Tistega pomladnega dne torej se začela naša povest. Sredi vasi, nekoliko v rebri, je stala hiša Antona Damjana. Pred hišo je rasel visok oreh; nihče izmed sedanjih vaščanov ne pomni, kdaj je bil vsajen, tako je bil star. Za hišo se je raztezal prostori vrt, zasajen s samimi mladimi jablanami in hruškami. Bila so to sama lepa, mlada in pravilno vzgojena drevesa. Poznalo se jim je že od daleč, da jih vzgaja večja roka, ki se ne plaši ne truda ne znoja in ji ni žal zamujenega časa, samo da se ob njih pogledu razveseli duša in srce.

In to drevje je bilo hvaležno. Videli so se beli in belordeči vrhovi kakor velikanski, umetni narejeni šopi, postavljeni nalašč na praznično opremljeno svatovsko mizo. A pod jesen so se šibile veje pod velikim plemenitim sadjem, ki se je svetilo rdeče in zlatorumeno, kakor so ga pobarvali dobitni sončni žarki, ki so ga obsevali v jasnih dneh od jutra do večera.

Za vrtom se je v reber spenjal vinograd. Ni bil bogve kako velik, a mlade trte so bile tako sočno zelene in so poganjale tako močne mladike, da je bilo videti, kakor bi rasle iz vede. Že se je kazal izpod velikih zarezanih listov grozdek pri grozdku ter silil na sonce, ki je njegovo življenje. Res, lepo, dasi ne posebno veliko je bilo to posestvo Damjanovo.

Kdo je obdeloval ta vrt, kdo vinograd, ki je bil vzor vsem sosednim vrtovom, vsem sosednim vinogradom? Kdo se je trudil od jutra do večera, obrezoval, okopaval, privezaval in gnojil? Kdo je čistil in snal, da se ni razlezel mrčes in zajedel v deblo, steblo in plod? Pridna, neutrudljiva roka Damjanovega sina Jakoba je bila to, ki je znala držati in sukati težko motiko prav tako kakor narahlo izrezati nežno oko ter ga prenesti na drugo deblo, ki ga je sprejelo nežno in vdano ter tako zadobilo novo življenje, ko je iz njega vzklik in se porodil mnogo številnejši plod. Bitro in jasno oko Jakobovo je bilo, ki je prodrlo v najskrivnejši kotiček, za drevno lubad, do nežnih korenin ter je videlo vse, da je še pravočasno posegla tja njegova roka ter zacelila rano, komaj vidno, komaj nastalo. Nič ni ušlo njegovemu pogledu, nič se ni moglo skriti njegovi marljivosti.

Prvi voz je dospel od opekarne v vas, ko se je oglasil iz nizkega začrnelega zvonika droben glas najmanjšega zvonca.

"Kdo je umrl?" je vprašal voznik svojega sosedu zadaj.

"Kdo bi bil umrl, saj ni bil nobeden bolan v vasi," je odgovoril oni.

"In vendar je nekdo umrl, zakaj bi sicer zvonilo?"

"Kdo je umrl?" so vpraševali vsi vozniki drug za drugim, a nihče ni vedel odgovora.

Tedaj pa je prihitel doli po vasi cerkovnik.

"Stari Damjan je umrl, našli so ga nad vasjo pri treh lipah mrtvega, ko so peljali mleko v mlekarino."

Vsi so osupli.

"Tako trden mož še, pa tako nenadna smrt!"

"Bog se usmili njegove duše, a na domu ne bo hudega; priden je Jakob, njegov sin."

"Priden je, skoro preveč je priden, a poslušajte me, ako vam povem, da tam ne bo vse v redu."

(Dalje prihodnjič)

Vsem prav lepa hvala

Težak križ boleznimi mi je Vsemogočni naložil. Bolna sem že več let. Zadnje čase sem bila v bolnišnici in zdravnik so se odločili, da je edina pomoč ohraniti pri življenju, če mi odrežejo levo nogo. Z veliko težavo sem se odločila za težko operacijo. Hvala Bogu, zdravje se mi pomalem zboljšuje.

Ob veliki žalosti in skrbih pa me tolaži zavest, da imam veliko število iskrenih prijateljev in prijateljic, katerim me v nesrečni boleznimi tolaži ter me obdaruje z obilnimi darovi. Prav iz srca se zahvaljujem sosestram, članicam podr. št. 15 SZJ in društvu sv. Ane št. 150 KSKJ za tako velikodušen dar. Z vašo veliko darežljivostjo smo mogli vsaj delno poravnati stroške za bolnišnico in zdravnika.

Prav iskreno se tudi zahvaljujem č. gg. duhovnikom za številne obiske v bolnišnici in za na domu ter za vse tolažilne besede, kajti vaše besede res bolnika potolažijo, da lažje prenaša hude bolečine.

Solznih oči se oziram proti Bogu z gorečo prošnjo, naj vam da, dragi prijatelji in prijateljice ljubo zdravje. Bolnik šele zna pravilno ceniti zemeljsko bogastvo — zdravje. Če vsega primanjkuje pri hiše in imamo zdravje, je bogastvo doma. Ako pa imamo vsega dovolj in nam manjka zdravje — smo reveži!

K Bogu vzdihujem: Tepi me na zemlji, le v večnosti mi prizanesi! — To je edina moja tolažba, da je zemeljsko trpljenje kratko, nebeško veselje pa bo večno.

Zato vsi prijatelji in dobrotniki sprejmite mojo iskreno zahvalo za vse darove, za vse obiske, za vse tolažilne besede v moji dolgi boleznimi. Božje dete Jezusček, katerega rojstvo sedaj praznujemo, naj nad vami razprostre svoje svete roke in naj vas vse obilno blagoslovi. Želim vam vsem prav veselo božično praznike. To vam iz srca želim, vaša hvaležna,

Mary Globokar,
3612 E. 82 St.
Cleveland, O.

Zadnja želja slovečega učenjaka

Ko je Karol Ernest Jarke, bivši profesor prava na vseučilišču v Bonnu in Berlinu, umiral na Dunaju (27. decembra 1852), je naročil duhovniku, ki ga je prevajal: "Kadar bom umrl, povejte vsakomur, kdor hoče slišati, da sem svojo največjo srečo našel v rimski cerkvi, in da je vedno jeza v meni vzplamtela, ako jo je kdo napadal."

V Detroitu živi več v Kanadi rojenih prebivalcev kot v katerem drugem mestu Zed. držav.

Pri zrakoplov (balon) je bil spušen v zrak v Ameriki leta 1793 in sicer v Philadelphiji.

General Kuniaki Koiso, bivši premier Japonske in izrazit imperialist stopa v Sugamo ječo v Tokiju, kjer bo počakal sodbe za vojne zločine. Star je 65 let, poznajo ga tudi pod imenom "Tiger," kise je posebno odlikoval pri japonskem zavzetju Mandžurije.

Naši begunci

Spodaj prinašamo imena begunccev, ki so bežali pred komunističnim terorjem iz svoje domovine. Vsi ti se nahajajo sedaj na Koroškem. Navažamo kraj, odkoder so doma, ime in priimek ter leto rojstva.

GORENJCI na Koroškem

(Nadaljevanje)

Iz SMLEDNIKA so sledeči:

Mrak Marija, 1925
Novak Cilka, 1923
Novak Jernej, 1880
Novak Stanko, 1915
Novak Vilna, 1898
Ovičar Janez, 1898
Ovičar Janko, 1927
Ovičar Marijana, 1898
Ovičar Manica, 1935
Ovičar Vinko, 1922
Perne Elizabeta, 1917
Primož Anica, 1918
Primož Žan, 1885
Rozman Ivanka, 1923
Stare Alojzij, 1900
Stare Alojzij, 1937
Stare Franc, 1938
Stare Franciška, 1909
Stare Janez, 1942
Strlič Andrej, 1932
Stere Franci, 1930
Stere Francka, 1907
Stere Francka, 1911
Stere Joško, 1941
Stere Mari, 1928
Stere Erezija, 1939
Traven Cirila, 1930
Traven Marija, 1900
Tršan Anton, 1915
Tršan Franc, 1900
Tršan Franc, 1931
Tršan Janez, 1917
Tršan Marjana, 1903
Tršan Terezija, 1934
Zlate Angela, 1918
Zlate Franciška, 1892
Zlate Franciška, 1921
Zlate Ivana, 1914
Zlate Manca, 1914
Zlate Marija, 1920
Zor Angela, 1912
Zor Franc, 1886
Zor Franc, 1917
Zor Franciška, 1924
Zor Janez, 1909
Zor Jože, 1927
Zor Jože, 1932
Zor Marija, 1896
Zor Marija, 1923
Zor Marija, 1923
Zor Manica, 1930
Zun Franc, 1917
Zun Marija, 1902

Iz ČRNEGA VRHA so sledeči:

Mravljia Janez, 1929
Oblak Franc, 1929
Oblak Jože, 1928
Pipp Viljem, 1905
Potočnik Ladislav, 1905
Praprotnik Janez, 1907
Pustovrh Alojzij, 1940
Pustovrh Ana, 1931
Pustovrh Janez, 1924
Pustovrh Jože, 1902
Pustovrh Marija, 1903
Pustovrh Marija, 1936
Pustovrh Pavel, 1943
Pustovrh Rok, 1938
Pustovrh Rozalija, 1929
Scva Anton, 1897

Trobec Filip, 1930
Trobec Franc, 11895
Trobec Franciška, 1900
Trobec Marija, 1925
Trobec Marko, 1929
Trobec Matilda, 1927
Založnik Jožefa, 1920

Iz ŽIRI so sledeči:

Mrak Vinko, 1897
Možina Lovro, 1907
Oblak Ivan, 1828
Podobnik Janez, 1899
Podobnik Pavel, 1909
Seljak Ivan, 1893
Seljak Slavka, 1925
Stanovnik Franc, 1914
Stanovnik Ivan, 1909
Venčina Ivan, 1910
Žakelj Anton, 1907
Žakelj Rafael, 1902
Žakelj Viktor, 1912

Iz KAMNIKA so sledeči:

Mravljia Marija, 1914
Pančur Ivan, 1925
Pustotnik Janez, 1885
Regali Janez, 1896
Regali Franc, 1930
Regali Janko, 1929
Regali Ivana, 1901
Regali Valerijan, 1932
Šuštar Peter, 1912
Vindsnurer Rudolf, 1897
Vrhovnik Aleš, 1928
Vrhovnik Anton, 1891
Vrhovnik Anton, 1931

Iz vasi CERKLJE so sledeči:

Mušič Franc, 1914
Narobe Angela, 1927
Okoren Janez, 1905
Orehak Cvetko, 1925
Osenar Breda, 1941
Osenar Milena, 1939
Osenar Stanko, 1910
Osenar Peter, 1940
Plešelj Cecilija, 1919
Plešelj Cecilija, 1942
Plešelj Franciška, 1917
Plešelj Lovro, 1914
Plešelj Lovro, 1945
Pogačnik Andrej, 1906
Pograjc Ivana, 1906
Pograjc Alojzija, 1905
Pograjc Marjana, 1904
Rebolj Franc, 1917
Rebolj Jožefa, 1912
Rebolj Jožefa, 1924
Remic Ana, 1914
Remic Anton, 1913
Remic Julijana, 1931
Remic Martin, 1929
Repnik Angela, 1923
Repnik Franc, 1944
Repnik Franciška, 1891
Repnik Franciška, 1925
Repnik Marija, 1924
Rogelj Ana, 1926
Rogelj Angela, 1923
Rogelj Franciška, 1871
Rogelj Marija, 1914
Ropotar Ivana, 1920
Ropotar Julija, 1924
Rozman Cecilija, 1929
Rozman Ivan, 1928
Rozman Marija, 1927
Skubic Antonija, 1929
Skubic Marija, 1891
Skubic Pavla, 1915
Skubic Stanko, 1915
Skubic Vinko, 1935
Slemc Angela, 1895
Slemc Angela, 1925
Slemc Feliks, 1928
Slemc Franc, 1896
Slemc Franciška, 1901
Slemc Janez, 1888
Slemc Ivan, 1930
Slemc Minka, 1925
Slemc Marija, 1926
Slemc Vid, 1934
Stare Jože, 1911
Stare Marija, 1940
Šimenc Franc, 1884
Šimenc Franc, 1907
Šimenc Marija, 1885
Šimen Marija, 1921
Šimnovec Franc, 1930
Šimnovec Janez, 1895

(Dalje prihodnjič).

DELO DOBIJO

Delajte v

MODERNEM POSLOPU THE TELEPHONE COMPANY

potrebuje žensko za
hišno znaženje
poslopij v mestu

Stalno delo — dobra plača

Poln ali delni čas
6 večerov v tednu
od 5:10 zv. do 1:40 zj.

Zglasite se v
Employment Office
700 Prospect Ave. soba 901
od 8 zj. do 5 pop. vsak dan
razen v nedeljo

THE OHIO BELL TELEPHONE CO.

Išče se karpenterje

Stalno delo. Dobra plača. Ko-
ar zanima, naj se zgleda na
60 E. 185. St. (x)

Dobra služba

Slovenka dobi delo čez dan,
da bi varovala bolnico. Dobi
svojo sobo in hrano. Zglasite
se na 390 E. 165. St. med 6 in
8 uro zvečer. (x)

Dobro delo

Išče se slovenski zakonski
par, ki bi hotel živeti, kjer bi
delala; ženska bi opravljala hiš-
no delo, mož pa zunaj okrog
hiše. Zglasite se pri C. C.
Craig, 2493 Euclid Heights
Blvd., telefon FA 6968. (294)

Služba na banki

Dekle dobi službo za splošno
pisarniška dela; najrajši Slo-
venka ali Hrvatca; predzna-
nje zaželjeno, to ni neobhodno
potrebno. Zgleda naj se v North
American banki, 6131 St. Clair
Ave. (295)

MALI OGLASI

Naprodaj

Ledenica s 3 vrati, 3 funte,
tehnična, cash register in pro-
dajalna miza. Zglasite se vsak
čas do 9 zvečer na 7017 St.
Clair Ave. (296)

Soba se odda

Odda se opremljena soba po-
štenemu Slovincu; gorkota in
kopališče; cena je \$5 na teden.
Zglasite se na 1078 Addison
Rd. (Dec. 18, 19, 21)

Furnezil

Popravljamo vsake vrste
Resetting \$15, čiščenje \$5
Termoizolacija kontrola
Lahka mesečna odplačila
Chester Heating Co.
Govorimo slovensko
1193 Addison Rd.
ENdicott 0487 (x)

Posedstvo naprodaj

Kdor hoče svoj denar dobro
investirati, naj kupi ta tri po-
sedstva: 6121, 6123 in 6125 St.
Clair Ave. Za informacije po-
kliče MA 6530. (x)

STEEL VENETIAN BLINDS

zastel za okna, cloth window shades
J. L. VENETIAN BLIND
SALES & SERVICE
ENdicott 0488
od 3 do 7 P. M.

Muzikant

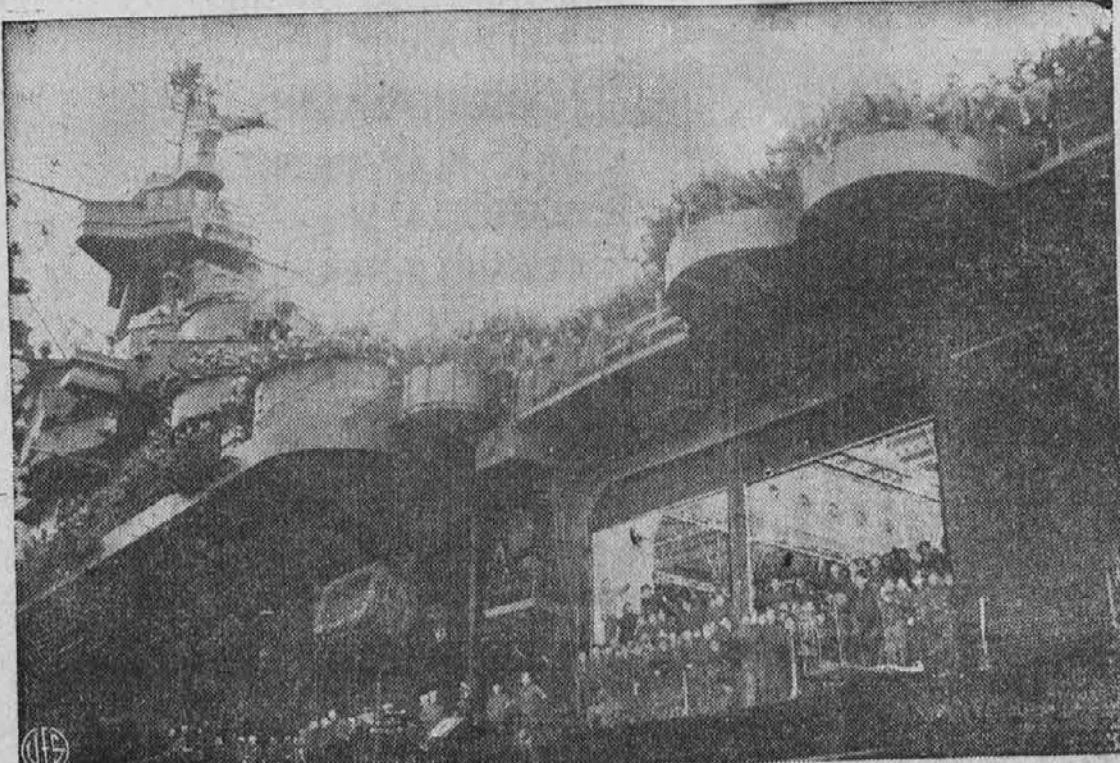
Za ob sobotnih zvečer se želi
dobiti igralca na harmoniko,
najraje takega, ki je znan v
okolici St. Clair Ave. in 67. ce-
sta. Naj se zgleda v Kena Bar,
6702 St. Clair Ave., prej Nich's
Cafe, tel. EX 1674.

KDOR ŽELI

Lepe piščance za pohat, od 2
do 4 funte težke, jih dobi pri
ANTON OGRINC
6414 St. Clair Ave. (296)

Pomagajte Ameriki, kupujte
Victory bonde in znamke.

It's Not All Corn—

Od vojne utrujeni vojaki se vračajo. Slika nam kaže prizor z ladje USS Enterprise, ko je zavezila v newyorško pristanišče. Na povratku iz Anglije je bila to njena prva vo-
žnja, ki jo je napravila kot nosilka čet.

ŽIVI VIRI

IVAN MATIČIČ

Našemislavo oko spozna, da ne preganja brzih kužuharic samo ogenj, temveč še neka druga opasnost: visoko v hoji vidi čepeti divjo mačko. Brez odloga pobere mladinec kamen in a zaluci gor. Prav tik je zažvižgal mali zverini, toda ta se ne zmeni za to, ker pravkar nekaj žre. Fant pa ne pomišlja dosti, ampak vtakne si sekuro za lanenasto vrv za pasom — in hajdi na hojo. To je njemu za igračo. Šele v zadnjem hipu se je mačka odgnala z veje in ni desti manjkalo, da je ni zadela sekira. Našemisl je videl gori razkopano gnezdo; verjetno zarod si je privoščila mačka. Našemisl si spričo tega ni kaj posebno ubijal glave, ampak je splezal še više, prav v vrh hoje. Kdo bi ril vedno po tej neprodni gošči, odkoder se nikamor ne vidi; bolj pametno je splezati nekam više in se malo ozreti po tem divjem svetu. Ne vidi se sicer kdo ve kako daleč prek požgališča, pač pa vsaj dol po žlebu Zlodjega korita. Našemisl se zastirni tja dol prek te divje rasti, ki ji nikjer ni videti kraja. Pač, tam daleč v dolini ji je kraj, tam vidi Našemisl povsem drug svet in tja dol ga vleče s te divje pašče. Toda kaj pa je tam doli? Nič takega. Široko vo-

Božič je tukaj!

Gotovo! Leste vi potrebovali kakšno lepa darila za vašo mamo ali očeta, za brata, za sestro ali za prijatelja. Pri nas imamo veliko zalogo vsakovrstnega blaga, pripravnega za vašo družino ali za vaše prijatelje.

Velika izbira vsakovrstnih sukenj za žene, dekleta in otroke. Ravno tako tudi velika izbira vsakovrstnih oblačil, jopičev (sweaters), vsakovrstnega spodnjega perila za moške in ženske. Za moške srajce, kratke, nogavice in rokavice.

Pridite k nam, se vam priporočamo ter vam vsočimo veselo božične praznike in veselo ter srečno novo leto 1946.

Anzlovar's

6202 St. Clair Ave.
vagal 62. cestaOLAJŠA BOLEČINE
HRBTOBOLA

Tukaj je čist, modern način olajšati navaden hrbtobol. Johnson's Back Plaster! Olajša bolečine, otrpelo, nategnjenost. Vpliva prijetno! V vseh lekarnah. Zahtevajte Johnson & Johnson kakovost.

CLEVELAND ORCHESTRA

GEORGE SZEILL, dirigent
SEVERANCE DVORANA
Cet. 20. dec. 8:30
Sob. 22. dec. 8:30
RUDOLF SERKIN, piano
Vstopnice: Severance Hall: CE 7300

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAKA

HE 3736.

1146 E. 61st St.

je bil ulomil in z njim zrušil svoje gnezdo. Besne so se zaganjale sove in soviri v podirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

ti v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

ljenje! Bran uzre temno dupljo tik deblo in iz duplje kukata mlada kosmatinka. Bran se splazi bliže, a mladička strmita v čudovito človeško prikazen. — "Na, džiče, dobre, na!" Ponuja jima koštrunovo kost. Teda zasliši pravo renčanje in komaj se zave, se že privali iz brloga mati kosmatinka. In uzrši človeškega kosmatinca, jo popade pravi zverinski bes. Oba hkrati se zavalita na nogo. Bran dvigne sekuro, a ona se zaguga naprej pa ga šavsne s šapo po rami. Njemu je sekira omahnila, a sam se ujame ob deblo in se naglo odžene. — "Nipon!" Zažene se k bližnji hoji, se stisne za deblo, a ona je že za njim. Pa sta zaplesala krog ogromnega lesa. Ona je

A Bran mora k čredi. Gazil in hlasta, mota se iz gnilega lesovja pa se zvali pod ogromno trhlo deblo. Renčavo cvili v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se gor in vidi na tisoči veji risa, ki srepo gleda dol. Visoko v vrhovju jelk udarjajo peruti. Divji petelin se vihti z vrha v vrh, za njim peruta drugi, v sosesčini se ziblje ruševce, iglovje se usija z vej ko dež. Ptičice so nemirne: v vejčju zver, pod njo dvonožec. Bran ne more pregaziti pragozda Viševika. Naslonil se je na trhlo deblo, iz nedrij izvlekel kos pečenega koštruna in čebulo pa hlastnil z zobmi, do kolen vrt v gnilo iglovje in listje.

Patem se je okrenil. Sam ne zmore nič. Vsi rodovinci Budinovi se bodo morali zagnati v Viševik, a še ne bo zaleglo. Prvelec Semdrag je že star, ne bo več dosti hasnil; Mladen rirača — in obstal je. Ne spričo besa sovk, temveč spričo težkega smrada, ki mu je udaril v nos. Po tleh je ležalo polno razključane perutnine, vendar je utegnito biti nekaj drugega, da je zaustavilo Branu korak. Pred njim je ležal kup protja in izpod njega so zletavale ujed, kragulji, jastrebi so se poganjali s tal. Bran je premaknil protje, pa je zazijalo ogromno brezno. Iz njega je zaudarjal smrad po mrhovini. Bilo je tu gostišče ujed.

Gazil je dalje. Skozi visoko gabrovje je priganil do tisočja in hojevja, v podnožje Viševika. Ni več sekal, ne rval, samo gledal je po strahotni gošči. Sekira je bila prešibka za to ogromnost. Gnilo deblo je ležalo navzkriž v visoki grivini in v skalovju, živo pa stalo kakor zidovje, steber pri stebru. Temina sredi dneva. Tu je pojemal brest, kar upognjen od starosti; poleg se kosatila tisa z namršenim vejevjem, nanjo se opirala silna hoja, trhla od peze življenja. In dalje zopet jelke in tise, jeseni in brest, brez konca in kraja. Kaj bi opravil tu Bran, pritlikavec? Ne zaleže sekira, ne meč, ne vojska pogorska. Viševik je neupognjen. Ni ga pregazila še vojska, ni ga strl vihar, ne bes ne tres. Bran ždi tu kar krotak. Do tu je zasekal mejo Budinovi zemlji, dalje ne more, duši ga peza deblovja.

Bran samo voha. Nad glavo zasliši renčanje. Ozre se